

שפלה להמרה

טו אלול התשפ"ג
מפטירין קומי אורי
(ישעיהו ס, א)

פרשת פי תבוא

סיפור לשבת

"אָרוּר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם"
(כז, כו)

בכנסיה הגדולה שהתכנסה בווינה בשנת תרפ"ג, התאספו יהודים רבים כדי לזכות לראות את גדולי הדור, בראשות החפץ חיים, ולהתברך מפיהם. טען החפץ חיים בענוותנותו שאינו רבי המחלק ברכות, וכשהמשיכו להפציר בו, נענה להם והחל לברכם. הדבר היה בפרשת כיתבוא, וכאשר נעמד לפניו אדם בלתי מוכר שבא אליו עם בנו כדי להתברך, נענה החפץ חיים ואמר: "איני יודע מדוע אתה מבקש ממני ברכה, ממה נפשך, אם אתה שולח את בנך לשיבה, אינך זקוק לברכה שלי, שהרי כבר ברכו אותך כל אותם רבואות שעמדו בין הרגריזים להר עיבל, ואמרו 'ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם', ואם שולח אתה את בנך לבית ספר של לימודי חול, איני יכול לברך אותך". נרעש האיש וילפת, שכן ניבא החפץ חיים רצונו להוציא את בנו ממקום תורה, וינחם על מחשבתו.

"אָרוּר מִכָּה רַעְהוּ בְּסִתְרִי" (כז, כז)

ביאר רש"י: "על לשון הרע הוא אומר". ידוע הסיפור על הגאון מוילנא זכר צדיק לברכה, מהתקופה בה ערך גלות, שפעם נסע עם בעל עגלה גוי, והחמור, בהנהגת בעליו, נכנס לשדה פרטי שבצד הדרך ואכל מהתבואה שבה. הגוי, שראה לפתע את בעל השדה מתקרב נמלט והתחבא בסביבת מקום. בעל השדה ניגש אל הגאון שישב בעגלה והפליא בו את מכותיו, הגאון לא גילה שהגוי הוא זה שגנב משום שלא רצה לדבר לשון הרע על בעל העגלה הגוי, שהיה אשם בנזק שגרם החמור.

והרי הדברים מבהילים! כל תורתו העצומה של הגאון מוילנא לא היתה מצילה אותו מדינה של גיהנום אם רק היה אומר שלוש מילים: "זה לא אני"! ובסך הכל לגאון היתה סיבה טובה לומר זאת בכדי להינצל ממכותיו של בעל השדה, ומה גם שמדובר על גוי. מה נענה אנו, יושבים סתם כך בארוחת ערב ומדברים דברי גנאי על הזולת! הרי אנחנו לא נמצאים בחשש שיכו אותנו, ובכל זאת מדברים! ועל יהודי! נורא נוראות!

{ יחי ראובן }

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם

פרק ג' | עינים להם ולא יראו

על פי זה באר בעל ה"חתם סופר" זיע"א (דרשות לחתם סופר דרוש לו) את הפסוק (תהילים קיט קלו) "פִּלְגֵי מַיִם יָרְדוּ עֵינַי עַל לֹא שָׁמְרוּ תוֹרַתְךָ", ולכאורה מדוע צריך לזכור את עיניו על שלא שמרו עיניהם את כל התורה, ומה הקשר בין כל התורה בלתי לאיבר העינים? אלא שזאת מפני שהפסוק את עיניו הגשמיים, נסתמות עיניו הרוחניות, ולכן ירדו עיניו ממי דמעות היוצאים מהלב, לכפר על מה שעל שלא שמר את עיניו כראוי, ועל ידי כך לא זכה לזכות בלבד את מימיה העמקים של התורה להשיג אותם בעיני שכלו.

ובאר הבעל שם טוב זיע"א, שזה פרוש הפסוק (ירמיהו ה כא) "עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יֵרְאוּ, אֲנָנִים לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ", לרמוז שאם האדם משתמש בעינים לצרכו ואינו שומר עליהן בקדושה חס ושלום, על ידי כך "ולא יראו", אינו רואה בהן, כי נחשכות עיניו לראות בראיה הרוחנית, וכן אם שומע באזניו דברים אסורים - "ולא ישמעו". על ידי כך הוא מאבד את פח השמיעה הרוחני ואינו שומע באזניו.

וכך פירש הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זיע"א את מאמר חז"ל (כתובות קח): "אין אדם רואה חובה לעצמו", שבאורו שפאשר האדם אינו רואה בעיניו את הקדושה הפנימית שישנה בכל הבריאה, הרי זה מראש ש"חובה לעצמו" - כלומר שזה סימן שלא שמר את עיניו כראוי, מפני שאם היה שומרן כראוי מכל משמר, שלא להקשל בראיות אסורות, היה בודאי זוכה לראות בהן בראיה רוחנית. (מפי ספרים וסופרים פ' מסעי)

וכתב החיד"א זיע"א (מדבר קדימות מ מג) על הפסוק (איכה ג ו): "בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי מִמָּתַי עוֹלָם", שהפנימיות של בית המקדש מעולם לא נחרבה, אלא שבהרפנו של בית המקדש נחשכו עינינו לראות את בית המקדש בתפארתו, אכל מי שעינו טהורות ונפות, זוכה לראות את הנפית עומד על מכונו ותלו בקל יפיו ונדרו. וזה עקר הפנים והחרבן שנוצר בהרפן בית המקדש. ומשום כך אנו מתפללים "תְּחַיְיֵנָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְעֵינֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ", כלומר שתהיה החשכות מעינינו, ונזכה לראות את בית המקדש בתפארתו על מכונו.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:19	20:39	18:28	ירושלים
20:16	19:41	18:45	תל אביב
20:19	19:41	18:38	חיפה
20:18	19:40	18:45	באר שבע

הבן איש חי

ספר פסקי בן איש חי | הלכות שבת

סימן שח

מוקצה מחמת גופו

העצמות אף על פי דמותו לטלטלם משום דחזו לכלבים, היינו דוקא במקום דשכיחי כלבים, אבל במקום דלא שכיחי כלבים, כגון שהולך בספינה או בשירה במדבר אסור לטלטלם. וגרעיני תמרים בעירונו מאכילים אותם לבהמות, דאכלים אותם העוים, לכך מותר לטלטלם. וקליפי ביצים אסורים בטלטול, אף על פי דאומרים דאכלים אותם תרנגולים, לא מהני זה, חדא דיש אומרים שאין אוכלים אלא קליפי ביצים שאינם מבושלים, ולא המבושלים. ועוד אף על פי שאוכלים אותם מדיקי להו, ובעל הבית קפיד ואינו רוצה שיאכלו אותם, ולכן אסורים בטלטול. ודמי זה לדין בשר דג שאינו מלוח דאסור לטלטלו אף על גב דחזי לחיה ובהמה, מפני דהאדם קפיד שלא יאכיל דבר הראוי לאדם לבהמה וחיה, והוא הדין הכא.

עצמות וקליפין שנתפרקו ביום טוב הרי זה נולד, ואף על גב דמותר לטלטלם בשבת שראויין הם למאכל בהמה, מכל מקום ביום טוב החמירו חז"ל ואסרו לטלטלן כדי דלא אתי זלזולי ביה.

מיהו שבת שחל בו יום טוב, מותר לטלטלן ולא אמרינן לא פלוג רבנן.

בשר חי אפילו אינו מלוח מותר לטלטלו, מפני שראוי לאכילת אדם, ישיש בני אדם שכוססין בשר חי. אבל בשר קשה שאינו ראוי לכוסו אותו, אסור לטלטלו. והוא הדין שומן וכיוצא דאין ראוי לאכלו חי, דאסור לטלטלו, ואף על גב דראוי לכלבים וחתולים, כל שראוי למאכל אדם אינו עומד לכלבים. אבל בשר סרוח מותר לטלטלו, דהוא ראוי לכלבים ועומד לכלבים. ובס"ק מקבציאל העליתי דהאי דינא דבשר חי דמותר בטלטול משום דחזי לאומצא, לא שייך בזמן הזה, כי עתה רואים דליכא בני אדם שכוססין בשר חי.

דג מלוח מותר לטלטלו, ושאינו מלוח אסור, שאינו עומד לשום אדם ואינו עומד להשליכו לכלבים. וגם על דין זה כתבתי שם [במקבציאל], דהיינו דוקא בדג מלוח שראוי לאכילה כמו דגים מלוחים הבאים מעיר בצרה, שדרכם למלחם מליחה מעלייא הרבה שהם ראויים לאכילה. אבל דגים שמלוחים אותם מעט בשביל לטגנם באש דאין ראויים לאכילה כלל, אסור לטלטלם בשבת.

מי שנוהג בפסח איסור באורז, כיון דלא חזי ליה בלא התרה אסור לבשלו לאחרים ביום טוב לכתחילה. מיהו כל זה הוא בבישול, אבל אם עדיין לא נתבשל האורז מותר לטלטלו ולא חשיב לגבי

ידידה מוקצה, יען כי עתה ראוי הוא גם לזה, דאף על גב דנהג איסור בבישול, עם כל זה יכול הוא לקלותו באש על האסכלה בלי מים דאין כאן חמורין. וכן ראיתי להרב מהר"ח פלאג"י ז"ל שכתב, יש נוהגים לקלות את האורז באש שיהיה קלוי באש ואח"כ מבושלים אותו, ובמקום רחיצה במים עושין אותו קלוי באש בלתי מים כלל, ואחר כך נותנין אותו בתוך הקדרה שהיא במים ורתחין, ובוה אין פקפוק כלל דהוא היתר גמור עכ"ל ע"ש. ועל כן האורז הזה קודם שנתבשל, ראוי בטלטול גם לאותם שאין אוכלין אורז מבושל, כיון דחזי להו בקליה. ולפי זה אפשר גם האשכנזים יכולים לטלטל אורז ביום טוב דחזי להו בקליה, כי כיון שקלו אותו יכולים לבשלו. מיהו עדיין אני מסתפק בדבר זה לאשכנזים, דאפשר אינו מותר להם לקלות האורז ולבשלו משום מראית העין, דהרואהו אחר בישול אינו יודע שקלו אותו קודם, אלא חושב שעבר על דברי חכמים שאסרו להם הבישול באורז. ודומה לדין זה תמצא גם בשאר ימים טובים, שאם זה המבשל אכל בשר ביום טוב, אסור לבשל חלב לאחרים, אלא אם כן יש שהות ביום שיעבור זמן שש שעות אחר אכילת הבשר, כדי שראוי שיאכל זה מן התבשיל שהוא בו ביום. אבל אם לא יש שהות ביום שיאכל הוא עצמו ממנו, אסור לבשל לאחרים. מיהו בטלטול שרי.

ספר חרדים

פרק סו [תשובה ה] | דברי פשוטין

כתוב (תהלים כ, ו) 'ובשם אלהינו נדגל', שצריך שישא דגל ה' בימינו, ושם ה' חקוק עליו, פי מלחמת ה' היא מלחמת ה'. והרשעים וקסילים מרים קלון, דגל הטמאה החיצוני, ואז גורם לשלטת הפאים לסטרא דיליה שהם העובדי פוכבים. והצדיקים הקדושים מרמין דגלו תבדוף באותותיו, ואז אלה פוכבי ואלה פסוסים ונאנתנו בשם ה' אלהינו נזכיר, המה קרעו ונפלו ונאנתנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם את מלחמתינו הוא יענו' (שם, ח-ט).

כתב ה"ר עובדיה גריש מסכת פאה, מיחלב אגש לאפרושי חמישית הרוח לצדקה וכו'. וסימנך, ונתתם חמישית לפרעה' (בראשית מז, כד). לפרעון חובות הבו'א תבדוף.

אם ירגיל אדם לדון לכף זכות, וידבר תמיד טוב ולא רע כלל, יהיה פלי וצנוע אל הקדושה. ואם להפך, פר מינו. וכן העין, בראותו חברו בשוב עין, הוא יברך וישפיע טוב לחברו, וגם יברך. ולהפך, להפך פר מינו, דקתיב (משלי כב, ט) 'טוב עין הוא יברך, וקרי יברך', וקתיב (רות ב, ט) 'יעניו בשדה' וגו' פאימא בזה' (ח"ב ויקהל ריז, ב).

תקע תד תקעה אצל פתל מערבי, ונתד בלבך אחרות קשורות פה בתל קלוע בשלש קליעות: א. אהבתו פלי פרו, ב. בחבלי אדם אמשקם בעבותות אהבה' (הושע יא, ד). ב. עסוק בתורה. ג. עבודת המצות.

המתיר אסירי המלך תיב מיתה, ונתר המלך יתברך אסר הלשון בשתי חומות, אחת של עצם ואחת של בשר (ערכין טו, ב).

ספר חסידים

סימן קי"ד

המשנה מנהג ראשונים כמו פיוטים וקרוכ"ץ שהנהיגו לומר אין צור חלף קרוכ"ץ הקליר וזהו המנהג ואמר קרוכ"ץ אחרות, עובר משום (משלי כב, כח): "אל תסג גבול עולם אשר עשו אבותיך". (דברים יט, יד): "לא תסיג גבול רעף אשר גבולו ראשונים".

סימן קט"ז

כשרכה דיו על אות, לא יכתוב את ה' ממנו, וכן אם רבה על שם לא יכתוב ממנו אות אחרת:

סימן קט"ז

(דברים י, יט): "ואהבתם את הגר". מצוה אותנו משה כשבוא אל הארץ לאהבה את הנכנס תחת כנפי השכינה, לקיים את כל המצוה והתורה. ובשלשים וששה מקומות הזהירה תורה על אהבתו ושלא להונתם, בין אונאת ממון בין אונאת דברים. וגדולה אהבתן וחביבה לפני המקום יותר מאהבתן של ישראל. משל לשני בני אדם אחד אוהב את המלך והאחר המלך אוהבו, מי גדול. אותו שהמלך אוהב. נמצא ישראל אוהבים הקב"ה, והקב"ה אוהב את הגר שנאמר (שם, יח) "ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה" על כן מצוה עלינו לאהוב מי שהמלך אוהב לפיכך כתיב ואהבתם את (נפש) הגר:

סימן קי"ז

ישראל ששומע שאומר עליו שהוא גוי, צריך לומר יהודי אני. מנלן ממש רבנו ע"ה, אמר רבש"ע יכנסו עצמותי בארץ הואיל ולא זכיתי ליכנס, כמו עצמות יוסף, אמר הקב"ה דמדה בארעיה תקבר בארעיה, יוסף על שאמר כי גנוב גונבתי מארץ העברים (בראשית מ, טו): "כי גונב גונבתי מארץ העברים", זכו עצמותיו לקבר בארץ, אבל אתה ששתקת כששמעת שאמרו עליך (שמות ב, יט): "איש מצרי הצילנו מיד הרועים", ולא אמרת איש עברי אנכי, לכן לא יכנסו עצמותיך לארץ:

סימן קי"ח

הנותן יין למי שעסקו בנשים הרי זה מסייע עוברי עבירה כי הוא ממשך את האדם לידי עבירה אבל הנותן יין למי שמצטער ואינו יכול ללמוד ולהתפלל בכונה מפני צער וכשמשקהו אז מתישבת דעתו עליו ושמח על זה נאמר משמח אלהים ואנשים:

חידושים לפרשה

“וענית ואמרת לפני ה' אלהיך ארמי אבד אבי ויגד מצריקה ויגד שם בתי מעט נדיי שם לגוי גדול עצום ורב” (דברים כו, ה).

נ"ל בס"ד דרך רמוז על כח הדיבור: “וענית ואמרת לפני ה' אלהיך” היינו שבכל דיבור ואמירה שלך תזכור שאתה עומד לפני ה' אלקיך! כאשר “וענית ואמרת”, או תרגיש שאתה “לפני ה' אלקיך”. וכמו שאמר רבינו הקדוש (אבות ב, א): “דע מה למעלה ממך: עין רואה, וְאָזְנוֹ שומעת, וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֵפֶר נִקְתָּבִין”. וכתב הרמ"א בתחילת השולחן ערוך (והוא מהרמב"ם בספר “מורה נבוכים”): “שׁוֹיֵת ה' לְגַדְדֵי תְּמִיד” הוא קָלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה

ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו, פשיכתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול. ולא דבורו והתקבת פיו קצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו, קדבורו במושב המלך. כל שכן פשישים האדם אל לבו, שהמלך הגדול הקב"ה, אשר מלא כל הארץ כבודו, עומד עליו ורואה במעשיו, כמו שנאמר: “אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'” – מִדָּ מִדָּ יָגִיעַ אֵלָיו הַיְרָאָה וְהַהֲנַעְיָה וּפְחַד ה' יִתְבַּרֵּךְ וּבְשֵׁתוֹ מִמֶּנּוּ תָמִיד (מוֹרָה נְבוּכִים ח"ג פ' כ"ב). “עכ"ל. וכמו כן זכור בדבורך כי “ארמי אבד אבי” – היינו זכור כי הסטרא אחרא מנסה בכל עת להכשילך בדבור רע, על מנת לחזק כוחו, ולחטוף מהקדושה ולאבד זכרך מן העולם. ובפרט על פי מה שכתב בוורה הקדושה, והוא בספר קב הישר, שיש ממונים שממתינים מתי ידבר אדם דיבורים מגונים, ואזי אוזנים בהם ומטמאים אותם, וכאשר אחר כך יעסוק בתורה ובקדושה, יטמאו בכח הדיבור הטמא הקודם, את דברי הקדושה, ויקחו אותם לחלקם, ואין לאדם חלק הכות בהם (ולכן חשוב לעשות תשובה לפני לימוד ותפילה). ועל ידי דבור רע “וירד מצרימה”, שאתה יכול לבוא לידי טומאה חמורה, דהיינו הוצאת זרע לבטלה, כי ידוע ש“ברית המעורר כנגד ברית הלשון”, ועל ידי דיבור אסור בברית הלשון, גורם לפגם בברית המעורר, בברית המילה. וזהו “וירד מצרימה”, כי כידוע מצרים נקראה בתורה “ערות הארץ”, שהיו שטופים בעריות. ולא עוד אלא שאתה מוריד השכינה הקדושה מקדושתה לארץ, שכן “מצרימה” בגי' שכינה כידוע. ובפרט על פי הידוע מפתחת אליהו זכור לטוב, שהשכינה היא בחינת פה: “מלכות – פה, תורה שבעל פה קרינו לה” – ואם כן בפגמו פיו, גורם פגם בשכינה. – “ויגר שם במתי מעט” – אל תשכח שאתה גר “שם”, בעולם הזה, “במתי מעט”, היינו שבאת לעולם הזה בלי זכויות, וכל המטרה בבואך לעולם הזה כדי ש“ייהי שם לגוי גדול עצום ורב”, להרבות זכויות ולבוא לעולם הבא עם גודדי מלאכים, שתבאר על ידי תורה ומצוות. וידוע שעיקר חלקו לעולם הבא ועיקר מצוותיו הוא על ידי תלמוד תורה, שכן כל מילה היא מצות עשה דאורייתא, כמו שהביא החפץ חיים בשם הגר"א, ושלקן ברא הקב"ה את כח הדיבור הפלאי, שיוכל לדבר הרבה מילים בבת אחת, וכאשר האריך בזה החפץ חיים. אמנם כנגד זה יכול האדם להביא הרבה עבירות על ידי כח הדיבור, וכנ"ל. ישמע חכם ויוסף לקח, ושומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו.

{תורת מאיר | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א}

וְנִצְעַק אֶל ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוֹ וְגו' (כ"ו ז)

וישמע את תפלתנו לא נאמר, וישמע ה' את קולנו, ללמדנו בא שצריכים לצעוק בקול בעת צרה. ועל ידי זה עונה ה' תיכף, ואף כי לפעמים עונה ה' במשך איזה ימים, ואפילו לכמה שנים, כדאיחא במדרש, יש תפלה לכמה שנים, אבל הצעקה בקול מועלת. והעיקר לבקש על הכלל כולו, ולבקש אחרי קיום המצוה, כמו שאנו אמרים תפלות “הרחמן” אחרי שקיימנו מצות ברכת המזון.

{חפץ חיים על התורה}

נצור לשונך מרע

הלכות רבילות | כלל ט סעיף י"א

וקל זה אם הוא רוצה להזהירו, כדי שלא יבוא לידי אונאה. אכל אם כבר לקח מאחד סחורה, והוא יודע שרמהו, או בשווי המקח או בשאר חסרונות, תליי בנה, אם על פי דין תורה, אין לו עתה על המאנה פלוג, בין מפני שהאונאה בשווי המקח היתה פסחות משותת, ובין מפני שעבר הזמן, כדי שיראה לתגר או לקרובו, או שאר סבה שבגללה הפסיד המתאנה, בנדאי מי שהולך ומעורר להמתאנה ומראהו, איך שפלוני רמהו, עובר על אסור רבילות, פי'ן דעל פי דין תורה, אין לו עליו עתה פלוג, שוב לא הוי זה הספור, כי אם דברים בעלמא, והוא * כרוכל שנוצר בכל מקום, שהיו טוען דברים מזה לזה. ואפלו אם המתאנה שואלו, גם פן לא יאמר לו האמת. וכל שכן אם הוא רואה, שעל ידי דבורו יכול השכנגדו לבוא לידי הפסד, כגון שיתפסנו, או שלא ישלם לו יתרון הפעות, שהוא חייב לו עדין לעסק הזה, בנדאי עון גדול הוא למכיא לזה. אכל אם הוא רואה, שעל פי דין תורה, יהיה הדין עמו, (או שיהא יכול לתזור בו מהמקח הרע הזה, או שיחזיר לו האונאה) ואם היה יודע המתאנה, לא היה מתרצה לזה, צריך לומר לו האמת כאשר הוא, כדי שיוציא מחברו את אונאתו. אף צריך להיות זהיר באלו האפנים שאכתב, ואלו הן:

ועיין לקמן בסוף סעיף קטן לד, מה שכתבנו שם, באם שהוא משער בהקונה וכו', עיין שם, והוא הדין כאן. (הגהה)

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות

עמותת “בצדקה תפוננו” שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלכלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתענוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות:
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך “גדרים פלוס” ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

חיווק אמונה וביטחון

מתי תהיה מלחמת גוג ומגוג לפי החפץ חיים
[המשך משבוע שעבר..]

התורה אומרת לגבי יציאת מצרים, "יחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" רש"י אומר אחד מחמש יצאו, וארבעה חלקים מתו במכת חושך, מה היה חטאם של אלה שלא זכו לצאת ממצרים? כתב מרן החפץ חיים במאמר "ציפית לישועה", שגלוי וידוע לפניו יתברך שנטיתם היתה למצרים ולעולם הזה, וגברה על רצונם לצאת ממצרים, ובלי רצון לא תתכן עליה. ובהכרח היו צריכים להשאיר במצרים לכן מתו במכת חושך, לפחות 12 מיליון מתו. ולמרות שראו את הניסים הגדולים, שמונה מכות שהם ראו שמצרים קיבלו, עם כל זה מי שלא רצה לצאת, כיון שהיה שקוע בהבלי העולם הזה אז אפילו שראה את כל הניסים לא נגרמו לו הניסים שיהיה לו רצון לצאת ממצרים. ותגידו לי, זה לא דומה מה שאנחנו חיים היום ורואים את הניסים שעשרות אלפי טילים שוגרו על ישראל והכל כמעט בשטחים פתוחים, זה לא כמו עשרת המכות, שרואים שה' מבריל בין לבין? מה, זה לא דבר מוחש, גלוי, נו, ואנשים משתנים? מתהפכים. אומרים אנחנו מושגחים? אפילו הפלשתינים הקראנו מהעיתון שהם אמרו שהאלהים שלהם שומר עליהם שהם לא ייפגעו, נו, אומות העולם מודים שיש לנו אלקים, ופה יש יהודים ישראלים שלא מזהים אותו אפילו, ולא מתעוררים, אז לכן אלה שהיו במצרים רצו לחיות את חיי השעה, את החומר, מתו במכת חושך. ולמרות שראו את כל הניסים לא היה להם רצון לצאת ממצרים.

אדם צריך לעמול ביגיעה ולהכין את עצמו שיהיה לו רצון, אז רק עשרים אחוז יצאו והפכו להיות העם הנבחר. כתב הסמ"ק במצוה ראשונה, "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" שמיציאת מצרים עלינו ללמוד בינה לגאולה העתידה שתהיה במתכונת ובמידת יציאת מצרים. ואם כן כמו במצרים, מי שלא ציפה לצאת ונמשך להבלי העולם הזה מת במכת חושך, כך בגאולה העתידה, מי שלא יחכה ויצפה באמת, לא יזכה חס ושלום לראותה. וזה על פי הספר אור יחזקאל חלק ג' ע'. ובוזוהר מובא שבזמן הגאולה העתידה יהיו 15 ימי חושך, בהם ימותו רשעי ישראל שלא ירצו להגאל, ולא יספיקו שלשה ימי חושך, כמו במצרים שבהם מתו רשעי ישראל שלא האמינו וחפצו בגאולה, אלא יהיה צורך בחצי חודש רח"ל, וכמה שאדם יותר קרוב לקב"ה ומה שמעניין אותו זה קיום התורה והמצוות והוא רחוק מהבלי העולם הזה ומגשמי העולם הזה ומכל

ספק של בשר נבלה וטרפה ועוף, וחרקים ושקצים ורמשים ועכברים שנמצאים במאכל, כמה שהוא יהיה רחוק מזה כך יותר ירצה ויחפוץ להגאל, אבל אם הוא נמשך לחומר אפילו בספק נבלות וטרפות, הוא לא ייגאל, כי הוא לא מעניין אותו בכלל מצוות ה', מעניין אותו הבטן שלו, או מעניין אותה הבטן שלה. איך יש אומץ לנשים להאכיל את הילדים ספק עכברים? איך אפשר? הרי ספק נבלות וטרפות וחרקים ושקצים וכל הדברים האלה זה כמו להאכיל עכברים חזירים פילים וסוסים, רק בכמויות יותר גדולות, איך אפשר, ועוד מתקוטטות נשים עם הבעלים כאילו מה אתה מגזים, אם היו אומרים לה אלה שיש להם אינטרס להפיץ נסיוכים בשביל לחסן את העולם, חברות התרופות היו אומרים שיש שפעת עופות ואסור לאכול עופות כי בסין התגלה שפעת עופות וזה עלול להגיע לפה, כולם כבר הולכים עם כיסוי לבן על האף, כי הם פוחדים, כמה אנשים בסין הודיעו שיש מגיפה שפעת העופות, אבל אם ה' אומר שהעופות יש בהם נבלות וטרפות, אומרים מה זה, אתה קנאי, אתה מה אתה, אתה מגזים, מה אתה רוצה שלא נאכל, תאכלי גברת, תאכלי עכברים בתאבון, אבל כשתבוא הגאולה תהיי איתם.

לכן רשעי ישראל שלא האמינו וחפצו בעוולה יהיה צורך חצי חודש רח"ל להיות ימי חושך, וכמה שאדם יותר קרוב לקב"ה ומה שמעניין אותו זה קיום התורה והמצוות והוא רחוק מהבלי העולם הזה, כך יותר ירצה ויחפוץ להגאל, ואז הוא יהיה מהזוכים לראות בשבוע ה' לציון ברחמים.

וצריכים להבין שהסימנים שמובאים בגמרא בסנהדרין שבמוצאי שביעית בן דוד בא, אנחנו עכשיו נהיה במוצאי שביעית, ויהיו סימנים שיתקיימו אז צריך לדעת יהודים יקרים שזה אפשרי שיכול להיות בתוך הזמן הקצר שנותר, כמו שאמרנו אתמול וגם בשם הרב קנייבסקי, שאמר לתקוע ברמקולים ולהודיע ולהכריז להכין בגדים. כמו שהרב חזי מישקובסקי אמר בשמו. וכן בתקונים בזוהר חדש, גם שמה מובא ביעקב בגין תחזא דוחקא בגלותא בסוף ימיא, ופליג עמא קדישא בגלות לתלת סטרין, מסביר הגאון מוילנא ז"ע, שבסוף הימים שאומר הזוהר הקדוש זה בזמן חבלי משיח. ובכמה מקומות בזוהר כתוב שחבלי משיח והגלות האחרונה תהיה שבעים שנה, שאז הערב רב מעם ישראל, והיינו הרשעים הם יהיו ראשי העם פה בגלות האחרונה, ואחרי זה מיד תבוא הגאולה, שנאמר "והיו צריה לראש", ואם כן רשעי עם ישראל הם רשעי העם פה בארץ כבר שישים ושמונה שנה, ונותרו שנתיים, ז"א נותרו עוד שנתיים ממת' שנגמרה השואה, וכבר היו ראשי העם והמצב הזה שהרשעים

נהיו ראשי העם וזה התחיל פה בארץ אחרי השואה, כי עד השואה עם ישראל היה בגלות בין האומות, ורק אחרי השואה חלק מעם ישראל התחיל לעלות לארץ ונכנסו לגלות האחרונה תחת הערב רב שהם רשעי עם ישראל והם שולטים עלינו. אם כן, שבעים שנה מסוף שנת תש"ה עד שנת תשע"ה אז אנחנו לכאורה בסיום הגלות האחרונה ומשיח צדקנו בפתח. עד כאן זה מדברי החפץ חיים כפי שנאמרו בעדויות מגאוני ישראל שהוזכרו.

הדברים נראים מוכרחים, אבל מכל מקום פעמים תתכן סיבה שלא תבוא הגאולה בזמן הנו"ל, וזה לא יגרע כהוא זה מאמונתנו הברורה כשמש בביאת המשיח, ואנו מאמינים בביאתו ומחכים לו, והאמר הזה בא לעורר כדי שנוכל לחשוש ולהתכונן ולדעת שהזמן מסוגל מאד מאד מאד מאד.

אז לכן כל אחד יכין עצמו עד כמה שאפשר, וכבר אמרנו הרוצה להנצל ממלחמת גוג ומגוג יעסוק בתורה ובגמילות חסדים, ויזכיר הרבים זה עצה גדולה מאד מאד מאד להנצל כי זה גם אדם שהופך להיות שרבים זקוקים לו, ויש עליו שמירה מיוחדת יותר, ולכן רבותי, הנה הדברים לפניכם מפיו של החפץ חיים בעדותם של גדולי ישראל.

אז הכל מתאים למי שקולט את התמונה, ומה שרואים מסביב, וכמו שאמרתי, שלמעשה נשפך כבר הדלק, צריך רק מישוה שיבוא ויזרוק את הגפרור וכל המזה"ת יידלק, ומשמה חביבי זה כבר מלחמת העולם וכנגחגורי בסטרי גמבו.

מתוך הרצאתו של כבוד הרב

אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז,

בני ברק

בתאריך 28.04.2015

לשמיעת שיעורים והרצאות

חייגו

(גם מטלפון כשר)

02-3724787

לרפואה שלמה
רחל בת איבונה
יסמין בת אביגיל
מלוך ניה בת שרה

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלוטט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה שרון
תמר בת שלמה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה ימיני